

[Holger Andersen.]

interessant at faa et saadant diplomatisk Snilde konstateret hos det Ministerium, hvor jo Diplomatiet først og fremmest bør have til Huse. Jeg er ganske enig med den ærede Ordfører for Socialdemokratiet og skal kun tilføje, at man i alt Fald ved Siden af det diplomatiske Snilde ogsaa maatte rose den Ihærdighed og den Energi, som Ministeriet har udvist i den foreliggende Sag, og ønske, at en tilsvarende Energi og Ihærdighed maatte blive udvist i alle andre vigtige Sager, der henhører under Udenrigsministeriet.

Lovforslaget vil jo blive behandlet nærmere i et Udvalg, og da jeg mener, at Folketingets Betænkning i Fjor var overmaade klar og vejledende med Hensyn til den rent principielle Opfattelse af dette Spørgsmaal, skal jeg ikke gaa yderligere ind paa det her ved første Behandling, men nøjes med at sige, at vi fra vor Side vedblivende maa holde for, at den principielle Opfattelse, der kom til Udtryk i Folketingsudvalgets Betænkning i Fjor Sommer, bør danne Grundlaget for dette Forholds Ordning i Fremtiden.

Kun skal jeg endnu tilføje, at det jo fremgaar af Bemærkningerne til § 1, at det er Ministeriets Agt at foreslaa, at det den nuværende Raadgiver i Folkeret tillagte Hjemmetillæg skal bortfalde, og dette vil selvsagt betyde en væsentlig Besparelse. For Folketingsudvalget i Fjor mener jeg, at det afgørende ikke var det personlige Spørgsmaal — der er ingen, der er i Tvivl om, at den nuværende Raadgiver i Folkeret i enhver Henseende er en saare velegnet Mand og i Besiddelse af meget store Kundskaber —, men det har været et rent principielt Spørgsmaal, som man mente maatte løses ud fra et principielt Syn paa Udenrigsministeriets organisatoriske Opbygning.

Med Hensyn til §§ 2 og 3 har disse, som sagt, været forelagt det udenrigske Nævn. Vi fra vor Side har sluttet os til dem, og jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale disse to Paragraffer til Vedtagelse. Om § 2 er formelt saaledes redigeret, som det bør anses for at være det rigtigste, skal jeg ikke komme ind paa. Det er et Spørgsmaal, vi nærmere kan tale om i Udvalget. I Virkeligheden betyder disse to Paragraffer jo kun, at der oprettes et nyt Embede i 4de Lønningsklasse ved Gesandtskabet i Bern, medens den Post som Chargé d'Affaires af 3die Lønningsklasse, som Loven fra i Fjor Sommer allerede oprettede i Bern som Følge af Sammenlægningen af Gesandtskaberne i Haag og Bern, kun overflyttes

fra Bern til Genève. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet talte i denne Forbindelse om, hvorvidt det saa ikke var bedre at have en Gesandt dernede. Jeg ved ikke, om det har staaet det ærede Medlem fuldkommen klart, at det drejer sig om Overflytning af et saa højt Embede som en Chargé d'Affaires i 3die Lønningsklasse fra Bern til Genève, og det er en Ordning for Danmarks Vedkommende, der i enhver Henseende svarer til den Ordning i Genève, som de fleste andre Lande i Lighed med Danmark har. Derom er der for Resten fremsat en Række vejledende Bemærkninger i Lovforslagets Motiver.

Med disse Ord skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til fortsat Behandling i et Udvalg.

Niels Petersen: Jeg kan paa mit Partis Vegne tilsige en velvillig Behandling af det foreliggende Lovforslag. Det er jo rigtigt, som det er fremhævet af de foregaaende ærede Talere, at Folketingets Indstilling med Hensyn til den folkeretlige Raadgiver var enstemmig; men jeg for mit Vedkommende lagde dog aldrig Skjul paa, at jeg nærrede store Betænkeligheder ved, at man ophævede denne Stilling, og det, der gjorde, at jeg mente at kunne gaa med til Indstillingen, var væsentlig dette, at Ophævelsen ikke skete brat, at der blev Lejlighed til nærmere at overveje Sagen, og at den højtærede Udenrigsminister fik en Betænkningstid til Udgangen af Marts 1929 til nærmere at overveje Spørgsmaalet. Resultatet er altsaa for den højtærede Ministers Vedkommende blevet det, at han mener, det vil være meget uheldigt at ophæve denne hidtidige Ordning. Jeg for mit Vedkommende har aldrig næret Tvivl om Vigtigheden af til Stadighed at have en kyndig Raadgiver i folkeretlige Spørgsmaal. Det er jo rigtigt nok, at der uddannes Ekspertes. Der vil vel i den kommende Tid kunne paaregnes den Sagkundskab paa dette Omraade, som vil være fornøden. Men den Sagkundskab, som kan ventes at komme i Fremtiden, kommer jo ikke paa tværs af, at man beholder den Sagkundskab, som man for Tiden har. Og der er en anden Ting, jeg ogsaa tidligere har udtrykt Betænkelighed ved. Naar man skal indhente Responsa, saa gaar man til at indhente disse, naar Sagen er opstaaet og har udviklet sig, idet man da siger: nu maa vi have den største Dygtighed til Raadighed paa dette Punkt. Men der er stor Forskel paa, at sagkyndige kaldes til ved Sager, som de ikke kender, men først skal sætte